

Vreau să trăiesc

Un profesor renumit, așa făcea cunoscut în urmă cu ani generalul von Viebahn în una dintre cunoscutele sale „Mărturii”, ținea odată o prelegere despre întrebarea: De ce trebuie să murim? El explica cu expunere științifică necesitatea de a muri. La întrebarea: De ce îmbătrânim și cu anii devenim mai șubrezi? a răspuns că din cauza circulației sângelui, deoarece întâi elasticitatea vaselor de sânge se reduce prin munca neîncetată a acestora, din care cauză apoi, inima nu mai este în stare să împingă sângele prin artere. Să amintim aici că această activitate este în fapt uimitoare. Inima omenească bate în medie de șaptezeci de ori pe minut, aceasta înseamnă de 4200 de ori pe oră și de 36 792 000 de ori pe an. Nu este aceasta o muncă uriașă? Și dacă ne gândim mai departe că fiecare bătaie a inimi transportă aproximativ 44 de grame de sânge prin corp, deci 88 de chintale [unitate de măsură pentru greutate, care poate avea fie 50, fie 100 de kilograme; în acest caz are 50 de kilograme] în fiecare zi, și că această activitate este făcută zi de zi, an de an, atunci chiar trebuie să-i dăm dreptate psalmistului când I se închină lui Dumnezeu cu cuvintele: „Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor și admirabil. Minunate sunt lucrările Tale!” (Psalmul 139.14).

Deci, acel profesor nu-L admira pe Creator, ci regreta uzura organelor omenești. Necesitatea de a muri, el o argumenta cu numeroasele încălcări, parțial inevitabile, ale regulilor de sănătate, ale unor indivizi. Orice efort excesiv ar trebui evitat, a explicat el, deoarece acționează dăunător asupra inimii și de aceea este un pas în plus spre mormânt. La fel de dăunător este fiecare exces de efort intelectual. Orice emoție sau șoc sufletesc ar trebui să fie evitate, pentru că și acestea ne grăbesc sfârșitul. „Dar”, așa suna concluzia resemnată, „cu toate măsurile de precauție nu putem decât să amânăm moartea, nu s-o împiedicăm; ea devine o necesitate chiar și fără o boală deosebită. De sclerozarea arterelor nu putem scăpa, căci munca și îngrijorarea, plăcerea și suferința, dragostea și ura, totul este notat exact pe vasele noastre de sânge și în cele din urmă prezentat ca factură pe care trebuie s-o plătim cu moartea.” În realitate, o concluzie deznădăjduită. Omul *vrea să trăiască* și totuși *trebuie să moară*. Dar problema devine și mai serioasă prin aceea, că în constatările sale, profesorul a trecut complet cu vederea un factor foarte important. El are dreptate când spune că un stil de viață favorabil are o influență asupra duratei de viață, căci nu există nicio îndoială că oamenii de astăzi ating în general o durată de viață mai mare prin măsuri igienice excepționale, decât era cazul acum câteva decenii. Dar pentru aceasta are omul viața lui în mână sa? În niciun caz. Stăpân peste viață și moarte este și rămâne Dumnezeu, care a dat viața. Moartea se apropie destul de des în floarea tinereții și își agită coasa în cazuri în care nu poate să fie totuși deloc vorba despre sclerozarea vaselor de sânge sau ceva asemănător.

Un anturaj vesel ședea la o masă sărbătorească. Trebuia să se sărbătorească plecarea unui colonel, care fusese avansat la gradul de general și transferat. Fuseseră invitate somitățile orașului, printre ele un bărbat bogat și distins, în floarea vârstei. Acest om s-a prăbușit subit, a fost dus inconștient în camera alăturată și a murit acolo, în timp ce alături, în muzică zgomotoasă, sărbătoarea își continua desfășurarea. Omul nu căzuse pradă trudei și eforturilor vieții și nici arterele sale nu erau sclerozate. El a murit pentru că timpul său de har expirase. Moartea sa neașteptată trebuia să fie o predică pentru orașul întreg.

Firește că am putea să întrebăm: De ce depinde ca în vremea noastră, în ciuda tuturor progreselor științei, se petrec așa de multe decese subite? Cred că am face cel mai bine să răspundem la această întrebare așa: Dumnezeu îi arată omului că El este Cel care hotărăște. Omul își face constatările, de multe ori într-un mod destul de îndrăzneț. El își propune, dar Dumnezeu îi îndreaptă pașii. Se pare că acel profesor, în prelegerea sa științifică a mai spus și fraza care sună mai puțin științific: „Moartea este plata păcatului”. Poate că a vrut cu aceasta să avertizeze față de o viață superficială,

ușuratică, și să nu spună nimic mai mult, decât: Cine o duce numai în chefuri trebuie să suporte consecințele. El a mai adăugat: „Moartea este și un prieten tăcut, care, după trudă înversunată și muncă grea, ne ia miloasă în brațe și ne aduce odihna căutată de multe ori zadarnic în viață”.

Că moartea este plata păcatului, aceasta o spune și Biblia (Romani 6.23). Dar moartea – un prieten? Sigur, pentru cei cărora moartea le deschide ușa spre paradisul lui Dumnezeu, poate să fie un prieten. Dar moartea în sine nu este un prieten. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Cel din urmă vrăjmaș* desființat va fi moartea” (1 Corinteni 15.26). Dumnezeu nu l-a creat pe om *ca să moară, ci ca să trăiască*, iar moartea a fost de la început avută în vedere ca pedeapsă. De aceea este setea de viață și teama de moarte. Dumnezeu chiar va realiza intenția sa inițială. Cândva, moartea va fi înghițită de biruință și viața va triumfa definitiv. Pentru a face aceasta posibil a murit Hristos. De bunăvoie, El, Cel fără păcat, Cel drept, a plătit plata păcatului, ca alții să poată să trăiască prin El.

Noi am căzut pradă morții din cauza păcatului. Așa ne învață Scriptura. Ca urmași ai lui Adam, noi trebuie să murim. Dar lipsa de speranță a acestei realități devine o nădejde care face fericit prin cealaltă realitate, că cel care crede în Hristos, ultimul Adam, trăiește *chiar dacă ar muri imediat*. Cine Îl are pe Hristos are *viața*. Fraza despre moarte ca plată a păcatului este completă astfel: „Pentru că plata (sau răsplata) păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru”. Nici omul devenit credincios în Hristos nu este imun față de moarte. Ca urmaș al lui Adam, el îi este supus morții. Dar deosebirea uriașă este că moartea și-a pierdut boldul pentru el. Ea îl conduce pentru totdeauna în prezența Aceluia în care a crezut deja în viața aceasta ca Mântuitor al său și în care el posedă deja acum viața veșnică. Pentru creștinul credincios, moartea vremelnică este înlocuită de viața în veșnicie. El nu va mai muri niciodată. Pentru el nu există o lume întunecată de dincolo, nici salt într-o fatalitate necunoscută. Intrarea în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului său, Isus Hristos, este larg deschisă înaintea sa.

Pentru toți ceilalți, moartea este *moarte*. Scriptura vorbește despre o a doua moarte, o stare care rămâne veșnic moarte. Ea vorbește despre o judecată care vine după moarte și care va fi așa de veșnică în efectele ei, cum fericirea celor răscumparați de Hristos este veșnică.

O, dragii mei, oameni care vă îndreptați spre moarte, de ce vreți să muriți? Întoarceți-vă la Domnul și veți trăi. Fie că ești tânăr sau bătrân, sănătos sau bolnav, harul lui Dumnezeu îți oferă viața adevărată. El vrea să te elibereze de orice teamă de moarte. Dumnezeu vrea ca tu să devii fericit, nu numai în timpul de acum, ci veșnic. Moartea va fi transformată pentru tine în intrarea în viața veșnică. Când Dumnezeu îngăduie să ți se întâmple un lucru grav sau altul pe drumul prin viața aceasta, atunci acel lucru trebuie să fie pentru tine un îndrumător ca să apuci viața veșnică.

Tu, care moartea-ai meritat,
Avea-vei viața moștenire,
Și liber și despovărat,
Poți muri-n neprihănire.

Să fii de-acuma fericit,
Pace înc-aici găsi-vei,
Și fi-vei veșnic mântuit,
Lauda Mielului vesti-vei.